

POSTANOWIENIE

13 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 13 sierpnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w B.
z udziałem M. C.
o przyjęcie do szpitala bez zgody,
na skutek skargi kasacyjnej M. C.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej
z 30 listopada 2023 r., II Ca 1013/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. stwierdza, że wnioskodawca i uczestnik ponoszą koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Uczestnik M. C. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z 30 listopada 2023 r., zaskarżając to postanowienie w całości i wnosząc o jego uchylenie w całości, jak również o uchylenie poprzedzającego go postanowienia Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z 20 lipca 2023 r. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużył się uczestnik postępowania, powołując się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia SN: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Po drugie, skarżący wskazując na oczywistą zasadność skargi odwołuje się do wadliwej oceny dowodów i błędów w ustaleniach faktycznych, zarzucając, że „zaskarżone postanowienie oparte jest na niepełnej, wadliwej opinii biegłego”, co

w postępowaniu kasacyjnym jest przecież niedopuszczalne. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być bowiem zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.) a Sąd Najwyższy Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Po trzecie, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (s. 11-13 skargi) nie został przytoczony żaden przepis prawa materialnego albo procesowego, który miałby zostać naruszony w sposób oczywisty, dostrzegalny na *prima facie*. Nie jest więc jasne, do naruszenia których przepisów argumentacja w tym uzasadnieniu nawiązuje.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zgodnie z art. 520 § 1 k.p.c. orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego.

(D.Z.)

[ms]